

— Не пізнавш мене, пане Овруцький? — гукав він униз, а очі в нього вогнем блищали. Я Карпо Кожушенко, твій підданий, а тепер вільний запорожський казак.

Я син того Петра Кожуха, якого ти звелів киями до смерти забити. Я син тої Кожушихи, що тобі пику подряпала, та й теж під киями згнула.

Я прийшов з тобою розплатитися за тих мучеників... Правда, пане, добре я справився? Коли тобі собачки жаль, то вона там під муром без голови. А твого синка таки не віддам.

— Гей, служба! — верещав черевань... ловіть харциза, нагороду велику дам!

Надбїг на той крик садовник з помічниками, а лакей побїг до замку людей кликати.

Не роби дурниць, пане, каже Карпо... Я не шляхтич, дітей убивати не буду... А коли-б ти наважився мене піймати й його в мене з рук видерти, то клянусь Гогом, що живих нас не дістанеш... Та мені ніколи довго балакать. З тобою, пане, ми ще побачимось. А по тім слові бувайте здорові!

Карпо обернувся й шубовстьнув з високого мур у воду, держучи кріпко хлопця в руках...

Пані зомліла. Пан дер собі волосся на голові з одчаю.

В замку настала страшна метушня. Ніхто добре не знав, що сталося. Чути лиш було вривані слова, що Стася гайдамаки вкрали...

Паню занесли зомлілу до замку, куди згодом і пан прийшов. Гості кинулися до зброї. Каштелян звелів сідлати коні й ладився пустити погоню за гайдамаками.

Та ще поки зібралися й вийшли з замку крізь брами, пані отямила, вибігла на подвір'я замкове й стала їх спиняти. Вона, небога, толкувала всім, що коли-б харцизів і зловили, то се певна смерть для її дитини, бо вони її живої не пустять.

Пан спершу перечив. Хотів сам їхати з жовнірами.

Він волів бачити свого одинака мертвим, ніж між гайдамацтвом, яке буде над його дитиною знущатися. Тоді один